

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm S. Apollinaris Rauennatum primi Episcopi, & à B. Petro Apostolorum Principe ordinati. Passus est Anno Christi 75. Lini Papæ6. Vespasiani Imperato. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

opibus recrearet, & se suaque omnia cum inopia pressis benignè communicaret.

His virtutum insignibus egregiè clarus, sextum & nonagesimum implevit annum, cum patris cælestis desiderio accensus assiduis lachrymis vitæ suæ peregrinationem deplorabat. Tandem vltima imò salutifera correptus ægritudine, cum iam gloriosum beatæ consummationis instaret tempus, cælesti munitus viatico, sempiternæque beatitudinis prægustata dulcedine, animâ cælo reddidit, anno ab incarnatione Domini 665. indictione octava, Pontificatus Vitaliani Papæ II. ac Tertij Clotarij Regis anno similiter vndecimo: sedis verò suæ 20. inchoato. Corpus eius fuit in ecclesia beati Pauli Apostoli ab eo constructa honorificè conditum; vbi annis 40. admirandis virtutum signis clarum requieuit. Postea verò à Domini quippe 729. Bano Taruanæ vrbis antistes, & Fontanellæ cœnobij Abbas, referat om̃onumento, non modò corpus, sed & vestimenta quibus inuolutum erat, ita ab omni corruptione integra reperit, ac si eodem planè die tumultatum fuisset; quod multorum gaudio & lacrymis, in beati Petri Ecclesiam transtulit.

Obitus eius.

Post 40. annos corpus eius vestimenta eius intacta inuenta.

MARTIRIVM S. APOLLINARIS RAUENNATUM primi Episcopi, & à B. Petro Apostolorum Principe ordinati. Passus est Anno Christi 75. Lini Papæ 6. Vespasiani Imperato. 4.

Vide C. Baronij Annala Tom. 1. not. in marty. Rom. 23. Iulij.

CVM Petrus Apostolorum princeps, Romę, diuini verbi prædicatione rem Christianam mirificè multiplicaret, Apollinaremq; discipulum Christianę discipline cogniti-

S Petrum Apollinarem Rauennate misit.

nitione sanctissimè imbutum secum haberet, in
Rauennam urbem eodem veritatis lumine illu-
straret, eum sacerdotij munere insignitum per
ampla cum potestate eò destinavit. Apollinaris
verò Christi præsidio cõfirmatus, & sacrosancti
manuum impositione Apostoli roboratus, ea
expeditionem non minus confidenter quàm al-
criter suscepit, summaq; festinatione, ut popu-
lum à miseranda demõnũ seruitute in Christi
bertatè vindicaret, acceleravit. Cumq; nõ pro-
cul ab urbe hospitiõ à quodam milite Asiatico
nomine Irenæo, exceptus, ibi primùm itine-
sui causam panderet, miles is, Habeo, inquit
& hospes filium oculorum lumine orbatum,
um si tu Christi tui, quem prædicas, vii tute,
ea calamitate liberare vales, ego protinùs De-
tuo nomen meum dabo, eiusq; potentia
reliquis similiter intrepidè annunciabo. Apo-
llinaris nihil cunctatus, filium conspectui su-
oblatus accepit, sanctissimilq; expiatum præ-
cibus Cruce consignavit, dictoq; citius tetra-
caliginem non tantùm ab oculis, sed quod ad-
mirabilius est, à mente fugavit. Quo viso mira-
culo, omnis illorũ perfidia concidit, & ad Chri-
sti sacra à miserandis erroribus ingenti animo-
rum gaudio translati sunt.

*Cæcus ab
Apollinare
cruce signa-
tus videt.*

*Tecla, Tri-
buni Raven-
natis v-
xor.*

Eodem tempore matrona quædam, Tecla no-
mine, Tribuni militũ coniunx, gravissimo mor-
bo, qui omnem medicorum industriam elude-
bat, lecto affixa iacebat. Porro Irenæus cum sub
hoc Tribuno stipendia faceret, admirandam A-
pollinaris virtutem, qua filio cæco visum cõte-
lerat, ei pandebat, hortabaturq; ut eodem po-
regrino ad certissimam conjugis sue salutem fa-
milia

miliariter
Apollina
vocat, hor
ne & offi
se Christi
ius sine no
quæ, inqu
advocata
signi præc
denssimi
ne sue cla
jugis Trib
Domini &
tentiã libe
siltens, per
chrymis: N
sum, quẽ t
Tribunus
gna voce C
clamãrunt
gaudio Ch
His tam
menter gar
nimis igne
multi quot
doctrinã, c
sacro font
animos exp
presbytero
num verò
Philosoph
stituens, c
buni Chri
ciebat, pla

miliariter vteretur. Tribunus ea spe accensus, Apollinarem ex ædibus Irenæi Rauennam aduocat, honorificè susceptum studiosè de nomine & officio percūctatur. Respondit Apostolus, se Christi IESU filij Dei viui seruum esse, cuius sinè nomine nihil posset. Tum Tribunus; Ecquæ, inquit, est IESU virtus? Tunc Apollinaris, aduocata militum concione, Christi nomen insigni precatione innocauit, vt mentes illorum, densissimis ignoratiæ tenebris inuolutas, lumine suæ claritatis illustraret; & apprehensa coniugis Tribuni dextra: Surge, inquit, in nomine Domini & Dei nostri Iesu Christi, illiusque potentia liberè confitere. Mox illa incolumis consistens, perfusus præ gaudio & admiratione lachrymis: Non est, inquit, alius Deus præter Iesum, què tu prædicas. Viso tã illustri miraculo, Tribunus & milites stupore oppressi, tandè magna voce Christum vnū cæli terræq; Deum clamârunt, ac statim sacro fonte expiati, eum gaudio Christi legem amplexati sunt.

His tam foelicibus Euangelij sui initijs vehementer gauisus Apostolus, cæterorum quoq; animis ignem iniicere aggressus est. Itaque cum multi quotidie ad eum ventitarent Christianæ doctrinæ, cupidi, eos ipse præclare erudiebat, & sacro fonte lustratos, ad reliquorum similiter animos expiandos instruebat. Duos ordinauit presbyteros, Adhæretum & Calocerū: Marcianum verò nobilissimum virum, & Leucadium Philosophū Diaconos fecit, & sex clericos constituens, cum illis diu noctuque in ædibus Tribuni Christianæ rei operam nauabat, Missas faciebat, psalm. & hymnis Dei laudes celebrabat,

Q 2

& mul-

Exorè Tribuni clinicã sanat. poli-nari. Multi credunt.

Vide, quomodo in primitiua Ecclesia etiã Misſe sunt celebrata, & Psalmi decantanti.

& multos quotidie sacris aquis tingebat. Iam que fama eius omnium sermone celebrata Saturninum Ducem delata fuit; qui protinus eum sanctum ad se vocatum Rauennatis Capitolij Pontificibus obtulit, vt diligentius doctrinæ illius institutum cognoscerent. At verò cum Apollinus se Christi, cæli terræque conditoris seruum esse diceret, Saturninus, Quid, inquit, ignoras sacrum nomen Iouis, cuius hac in vrbe magnificum est fanum, mirificeque exornatum. Cumque se & Iouem & fanum ignorare responderet sanctus, ilicò Pontifices Apollinarem Capitolium deduxere, sperantes fore vt Christus simulacro suppliciter fieret. Sed vir sanctus viso Iouis simulacro: Quàm, inquit, satius foret, vt hæc aurea ornamenta in pauperum vultu erogarentur, quàm quòd dæmonum cultui dedicata hic appenduntur.

Crudeliter occiditur.

Tum verò Pontifices facta in eum impressione cum populo, immani eum cæde mactarunt eiectumque; extra urbem ad mare semiuiuum relinquerunt; quem discipuli mox inde sublato in cuiusdam viduæ insigni pietate domo absciderunt, ac ibidem sedulo Ioue dum procurarunt. Post menses verò sex Bonifacius ciuis Clusensis, cuius ea in vrbe erat egregia nobilitas, subterdò loquendi facultate priuatus, & vxori & ciuibus vniuersis luctum attulit. Cumque nulla medicorum industria malo remedium inueniri posset, vxor illius, audita viri Dei fama, ilicò ad aras viduæ conuolat, orat Apollinarem obtinere, ne grauetur, maritum magno malo confitentem inuisere. Nec recusauit vir sanctus, sed vt primùm adibus appropinquauit, puella fami-

familia eius
Apollinare
recederet,
busque liga
Apostolus
dæmonem
eum restituit
gentos hon

Ea res o
vehementiù
Apostolum
ter casum
re compul
to Christi
rore effera
modum de
Igitur extr
dam, Euan
mos infim
& cælesti p
sus hostiur

Interie
uennatis F
dit, vt pop
nis seruitu
sereret, &
Quo prosp
nam redi
tam mag
& incolu
fus à non
sed cum
nem vnic
reuocata

familia eius sæuo dæmone obsessa horrendas in Apollinarem minas iacere cœpit; ni protinùs recederet, se daturum operam, vt pedibus manibusque ligatis malè mulctatus vrbe pelleretur. Apostolus verò verbo silentium imponens, & dæmonem expulit, & Bonifacio linguæ beneficium restituit, simulq; eodem die ampliùs quingentos homines ad Christi ouile adduxit.

Ea res cùm gentilium quorundam animos vehemētius exacerbaret, tùm ira inflammati in Apostolum imperum dederūt, fustibusq; atrociter cæsum nudis plantis candētes prunas calcare compulerūt; quas cùm planè illæsus, inuocato Christi Iesu nomine, inābulasset, barbari furore efferati, vrbe eum exturbârūt, & seuera admodum denunciatione introitū interdixerunt. Igitur extrà muros constitutus, in tugurio quodam, Euangeliū propagare non destitit, sed summos infimosq; ad se ventitantes Christo genuit, & caelesti pane, peracto Missæ sacrificio, aduersus hostium furorem comuniuit.

Interiecto dein multorum annorū spatio, Ra-uennatis Ecclesiæ gubernacula Calocero tradidit, vt populum, Aemilianum miseranda demōnis seruitute oppressum, in Christi libertatē assereret, & Christianæ fidei terminos dilataret. Quo prosperè satis perfunctus officio, Ra-uennam redijt, & Rufi patritij filiam vita sanctam magno multarum animarum lucrò sanam & incolumen parenti restituit. Erat enim Rufus à nominis Christiani professione alienus; sed cum præter omnem spem & expectationem vnicam filiam è mortis faucibus ad vitam reuocatam cerneret, tanta est & admiratione

Q3

& gau-

Eijcit dæmonem, & muto reddit facultatem loquendi.

Calcar nudis plantis prunas ardētes.

Eijcit vrbe.

Docet in Aemilia.

Mortuum ad vitam reuocat.

& gaudio affectus, vt se cum trecentis viginti quatuor promiscui sexûs confestim ad Christiana sacra transferret, virginemque filiam perpetuæ castitatis voto Christo libenter consecraret. Hæc cum celebri sermone ad aures Cæsaris perlata essent, misso successore, Rufum dignitate exiit, & vicario Messalino in mādatis dedit vt Apollinarē vi mala coactum, Ioui cæteris dijs supplicem redderet. Nihil à Messalino tentatum relictum est. Nam vt instituta cura Christi Apostolo disputatione insuperabile ius animum cognouit, protinus vestibus nudatum fustibus mactari iussit; indè in eculeo suspensum, varijs cruciatuum generibus torquet. Porro Messalinus, visa martyris inuicta fortitudine, admiratione defixus, clamauit; Quid quæso præmij pro his tã atrocibus expectas supplicijs? Cui martyr: Qui perseuerauerit in finē, saluus erit. Et si quis in Christo mortuus fuerit, uiuet. Hæc est remuneratio Christianorū. His martyris responso Christiani omnes incredulis gaudio perfusi exultabāt; quidā verò è tortoribus, qui cæteris læuitiæ palmā præripere conabatur, à malo dæmone correptus subito expiuit. Messalinus interim in nouis semper inferendis supplicijs laborans: Effundite, inquit, in pægas bullientem aquam, vincitumq; graui pōdere ferri sub præconis voce ad nauim abducite, vt Illyrico dānatus exilio, lōgioribus fractus perennis ad mentem redeat. Apollinaris autē conuersus ad Iudicem, Cur, inquit, ô impijssimè, cur quam non credis in filium Dei, vt possis vitare ternos gehennæ cruciatus? Tum indignatus Messalinus, os eius lapidibus contundi iussit. Quæ immo

Fustibus cecidit, & in eculeo torquetur.
Matth. 10.
v. 24.

Os eius lapidibus contunditur.

immanica
tiles factio
nus poenæ
suo mucro
narem hor
ci iussit. S
refectus, &
auctus. Int
Messalinus
bat, nouo
bore, clam
tari iussit.
præcipua
uis negoti
Vt ver
si sunt, su
omnibusq;
stis, solus
militibus
tes, relict
cro fonte
Moëham p
opera præ
marij frat
sanctus in
ad Christi
nubij litte
fructus co
tuit, hoste
renda con
ciam prof
vnum om
ceps respo
postoli le

immanitate commoti Christiani, impetu in gentiles facto, ducentos trucidarunt. Nec Messalinus poenae expers fuisset, nisi fuga intetos capit suo mucrones declinasset. Porro beatum Apollinarem horrido conclusum carcere inedia confici iussit. Sed fuit vir diuinus angeli ministerio refectus, & viribus ad maiora perferenda egregie auctus. Interiecto deinde quadriduo, ut audiuit Messalinus, Christi seruum, quem extinctum credebat, nouo insuper corporis animique donatum robore, clam iniectis ei catenis in exilium deportari iussit. Adiunxerunt se comites tres e Clero, praecipua religione viri, qui fidelem illi in quouis negotio operam praestiterunt.

Horrido carcere traditur.

Mittitur in exilium.

Naufragio cum suis Clericis & duobus militibus ad litus eiecitur.

Sanat lepraesum.

Vt vero solutis anchoris in altum prouecti sunt, subito coorta tempesta nauem allisit, omnibusque miserando spectaculo fluctibus haustis, solus Christi seruus cum Clericis & duobus militibus ad litus eiectus est. Et quidem milites, relicta cofestim idolorum superstitione sacro fonte lustrati sunt; Apollinaris vero in Moesiam profectus, Euangelium, nullo tamen operae pretio, praedicauit. Erat viri cuiusdam primarij frater lepra horrendè deformatus, cui vir sanctus in Christi nomine sanitatem contulit, & ad Christi fidem haud inuitum adduxit. Inde Danubij littora terens, vberiores praedicationis suae fructus collegit. Sed ut primum barbaris innotuit, hostem eum idolorum esse, de nece illi inferenda consilia inierunt. Quo cognito, in Thraciam profectus est, vbi in quadam ciuitate idolum vnum omnium celeberrimum negabat se deinceps responsa dare posse, nisi discipulus Petri apostoli Iesu Christi, profligatus esset. Facta ergo

Q 4

inquit

inquisitione, repertum tandem Christi seruum
plagis multis concisum in Italiam remisit.

*Redit Rauē-
nam.*

Triennium iam vir diuinus incertis vagans
sedibus, per varia loca læta Euangelij semina
sparserat, cū Rauennā reuersus, summa cū exulta-
tione excipitur, & festiuo cum hymno ad in-
termissa Christianę Reipub. gubernacula admo-
uetur. Cumq; die quodam in Cyrenæi Senatoris
possessione rem diuinam faceret, cœtumq; fide-
lium cælesti papulo reficeret, repentē barbari
lymphati amentesq; irruunt, vinctumque Apo-
linarem, multis interim plagis impositis, ad for-
rum pertrahunt. Ibi dein communi omnium sen-
tentia decernitur, vt ad Apollinis simulacrum
duceretur, indignus videlicet Iouis conspectu.
Adductus igitur Christi seruus in fanum, inge-
ni interim tam Christianorum quàm gentiliū
multitudine exitum rei præstolante, primò in
ni simulacro malè precatus, pias ad Christum
preces fudit, moxq; dissoluto idolo, fanum
plum euersum est.

*Templum
Appollinis
uertit pre-
sibus.*

Gentiles eo facto commoti, vinculis constri-
ctum Thaurō Iudici eum necandū tradiderunt.
Is congregatis vrbis totius nobilibus, ita cōpe-
lauit eum: Oramus te, nē quid celes eorum, quæ
maximè ex te scire desideramus. Cum videamus
maxima te populi cinctū multitudine, quæ mor-
dicus tibi adhæret, venit nobis in mentē admi-
rari, quæ virtute res adeò stupēdas efficias. Dici-
to, est ne aliqua in te diuinitatis virtus? Cui A-
pollinaris: Nulla, inquit, est in me diuinitas, sed
est hæc virtus Domini nostri Iesu Christi, quæ
credētibus in se admirandā hanc miraculorum
virtutē contulit. Thaurus, cui erat filius ab ipsius
natiuitate

atiuitate cæcus; Si, inquit, filium meum à miserandis valdè tenebris liberaueris, profectò & ego Christo tuo nomen dabo. Sin minus, noueris te flammis mendacio tuo debitis exurendū. Nec mora: Venienti in medium cæco, Apollinaris lumen tribuit, & Thaurum proceresque, rei nouitate stupefactos, Christianis sacris supplices inuitauit. Thaurus autem Iudex annis admodum quatuor, in quodam suo prædio eū conseruauit, & rem Christianam occultè multiplicantem benignè habuit, & à barbarorū furore insidijsque tutum conseruauit.

Cæco reddit lumen, & Tydicem, proceresque conuertit.

At verò templorum Pontifices inuidia tabescentes, quòd optatis diu supplicijs eum afficere non possent, varijs apud Vespasianum Imperatorem calumnijs certârunt, vt hominem maleficum & turbulentis erroribus (quemadmodū assererent) populum subuertentem vita priuaret, ne illius pestis ad Reipublicæ totius contagionem & interitum permaneret. Igitur Vespasianus, sceleratorum hominum calumnijs impulsus, eum exilij reum esse denunciavit; Nam si dijs, inquit, irrogauit iniuriam, ipsi potentes vindictam expetant. Ea sententia Rauennam allata, Demosthenes vir illustris & patricius, sed ethnicismi erroribus vehementer implicatus, compræhensum Apollinarem Centurioni custodiendum tradidit, vt interim, quibus potissimum supplicijs eum perderet, excogitaret. Porrò Centurio ille, cum occultè Christianis rebus studeret, Christi seruum noctu clam dimisit. Sed vbi res dæmonum cultoribus innotuit, eum insecuti, non longè à porta fustibus tam diu mactârunt, donec planè extinctū crederent.

Accusatur apud Vespasianum Apollinaris.

Vespasiani responsum.

Q 5

Sed

*felicitissime
martyr.*

Sed antè lucem à discipulis collectus, eorum
singulari diligentia recreatus, in vicum lepro-
forum perductus est; vbi post dies septem è cor-
poris ergastulo lætus ad cęlestis patrię regnum
feliciter commigrauit, postquàm Ecclesiam illam
annis octo & viginti, mense vno & diebus
quatuor, inter varia certamina inexhaustis la-
boribus administrasset.

VITA S. LIBORII ECCLESIAE

*Fide Notat.
C. Baron. in
Martyrolog.
Roman.
23. Iulij.
Patria eius.*

*Cenomanicę Prasulis Quinti; ex ea quę est op-
tima fide apud V. P. Laur. Surium: quo tempo-
re obierit patet infra.*

*Qualis in se-
culari.*

S Liborius ex Gallis originem ducens, &
parentum haud ignobili ortus profapia,
clarissimam patriam suorum claritudi-
ne meritorum amplius illustrauit. Siquidem
ab ætate primæua, maturum in bonis actibus
cor gerebat; neque illecebris voluptatum car-
naliū, vt ætati lubricę moris est, animo ce-
dens, neque vitio leuitatis indulgens: Porro
flagrantissimo discendi accensus studio, cur-
suum ferè sibi vtilium scientiam scriptura-
rum satagebat intentus auditor acquirere: quæ
postmodum, in quibus opus esset, valeret facun-
dus præceptor ingerere. Denique simul cum
processu temporis, probitatis ac prudentiæ
proficiens incrementis, ita in breui maturita-
tem virilis ornabat ætatis, vt acceptus apud om-
nes, & tam honore, quàm amore dignus habe-
retur.

*Qualis in Ec-
clesiastico.*

Postquàm autem tam vitam quam habitum
secularem cęlestium præmiorum intuitu dere-
liquit,